

Sygn. akt V KK 109/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący)

SSN Zbigniew Puzkarski

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

Protokolant Anna Kowal

w sprawie D. C.

skazanego z art. 270 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 czerwca 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Z. z dnia 16 października 2012 r., zmieniającego

wyrok Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 20 czerwca 2012 r.,

- 1) uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Z. do ponownego rozpoznania,**
- 2) kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 czerwca 2012 r.) Sąd Rejonowy w Z. uznał D. C. winnym występku z art. 235 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczenie to zostało zmienione wyrokiem Sądu Okręgowego w Z. z dnia 16 października 2012 r. w ten sposób, że z opisu i kwalifikacji prawnej przypisanego czynu wyeliminowano art. 235 i art. 11 § 2 k.k. , a z podstawy wymiaru kary konsekwentnie art. 11 § 3 k.k. W pozostałej części wyrok utrzymano w mocy.

Skarżący temu prawomocnemu wyrokowi zarzucił rażące naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia: art. 6 k.p.k. w zw. z art. 139 § 1 k.p.k. i art. 450 § 3 k.p.k., polegające na rozpoznaniu sprawy podczas nieobecności oskarżonego, który nie został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy, co naruszało jego prawo do obrony. Wskazał, że wyrok Sądu Okręgowego Wydział VII Karny Odwoławczy w Z. z dnia 16 października 2012 r. zapadł po rozpoznaniu sprawy podczas nieobecności D. C., a przy obecności jego obrońcy. W okresie od dnia 27 września 2012 r. do dnia 6 listopada 2012 r. skazany był tymczasowo aresztowany w związku z inną sprawą, o którym to fakcie informacji nie posiadał ani Sąd rozpoznający sprawę, ani obrońca oskarżonego. D. C. został zawiadomiony o terminie rozprawy zgodnie z art. 133 § 2 k.p.k., w związku z czym po upływie ustawowego terminu zawiadomienie zostało, na podstawie art. 139 § 1 k.p.k. uznane za prawidłowo doręczone.

Podnosząc powyższy zarzut, skarżący wniósł o uchylenie orzeczenia Sądu II instancji z dnia 16 października 2012 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Z.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego, tak w zakresie podniesionego zarzutu naruszenia art. 450 § 3 k.p.k. jak i wniosku końcowego okazała się oczywiście zasadna, co uprawniało Sąd Najwyższy, wobec kierunku zaskarżenia na korzyść, do jej uwzględnienia na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Słusznie obrońca skazanego zauważa, że D. C. nie został prawidłowo powiadomiony o terminie rozprawy apelacyjnej, w wyniku czego doszło do rażącej obrazy przepisu art. 450 § 3 k.p.k., która mogła mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Z uzasadnienia kasacji bowiem wynika, że obrońca skazanego jako

konsekwencję naruszenia tego przepisu wskazuje naruszenie prawa oskarżonego do obrony.

Z akt sprawy wynika, że D. C. był w okresie od dnia 27 września 2012 r. do dnia 6 listopada 2012 r. tymczasowo aresztowany w innej sprawie. Zawiadomienie o terminie rozprawy odwoławczej zostało oskarżonemu wysłane na adres zamieszkania i nie zostało doręczone. W dniu 26 września 2012 r. powtórnie awizowano przesyłkę, ale dzień później tj. 27 września 2012 r. D. C. został tymczasowo aresztowany. Należy przyjąć, że do uznania przesyłki za doręczoną w trybie określonym w art. 133 § 2 k.p.k. w całym okresie awizowania tej przesyłki musi zachodzić faktyczna możliwość jej odebrania przez adresata, w tym przypadku przez oskarżonego. Warunek ten nie jest spełniony, jeżeli doszło do tymczasowego aresztowania oskarżonego przed upływem 7 dni od daty ponownego awizowania przesyłki, tak jak to miało miejsce w sprawie będącej przedmiotem rozpoznania przez Sąd Najwyższy. W takim przypadku warunkiem skutecznego doręczenia przesyłki jest spełnienie warunków określonych w art. 134 § 2 k.p.k., a więc jej przekazanie oskarżonemu za pośrednictwem administracji odpowiedniego zakładu w którym został osadzony.

Ponieważ tak się nie stało, zasadnym jest zarzut naruszenia art. 450 § 3 k.p.k., bowiem została przeprowadzona rozprawa apelacyjna, pomimo braku prawidłowego zawiadomienia oskarżonego o jej terminie. Z treści natomiast art. 450 § 3 k.p.k. w powiązaniu z normą art. 117 § 2 k.p.k. w sposób jednoznaczny wynika, iż tylko niestawiennictwo należycie zawiadomionego oskarżonego o terminie rozprawy odwoławczej nie tamuje rozpoznania sprawy. Na ocenę zasadności zarzutu zawartego w kasacji obrońcy nie może mieć wpływu fakt, że okoliczności wyżej wskazane nie były znane Sądowi odwoławczemu w chwili orzekania.

Wskazane wyżej uchybienie mogło mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego, szczególnie że ograniczało oskarżonego w prawie do obrony, chociażby poprzez uniemożliwienie mu złożenia wniosku o doprowadzenie na rozprawę odwoławczą w trybie art. 451 k.p.k., czy też składanie wyjaśnień, oświadczeń i wniosków, zgodnie z treścią art. 453 § 2 k.p.k.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy uznał wniesioną na korzyść skazanego D. C. kasację za oczywiście zasadną i orzekając na podstawie art. 535 § 5 k.p.k. i art.

537 § 2 k.p.k. uwzględnił ją na posiedzeniu poprzez uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Z. do ponownego rozpoznania.